

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/257/2020
Identifikačné číslo spisu: 8118203753
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8118203753.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. D., bývajúceho v H., C. XX, zastúpeného JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému Hydromeliorácie, štátny podnik, so sídlom v Bratislave, Vrakunská 29, zastúpenému Mgr. Michalom Lapšanským, advokátom so sídlom v Bratislave, Dúbravská cesta 2, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/16/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. júna 2020 sp. zn. 19Co/117/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Prešov z 19. júna 2019 č. k. 14C/16/2018 - 287 v jeho vyhovujúcej časti a v časti trov konania a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. júna 2020 sp. zn. 19Co/117/2019 z r u š u j e a v e c v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. júna 2019 č. k. 14C/16/2018 - 287 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.676,97 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.456,45 eur od 14. februára 2018 do zaplataenia, zo sumy 146,41 eur od 23. mája 2018 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 12. júna 2018 do zaplataenia, zo sumy 183,01 eur od 12. júla 2018 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 17. augusta 2018 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 13. septembra 2018 do zaplataenia, zo sumy 183,01 eur od 11. októbra 2018 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 14. novembra 2018 do zaplataenia, zo sumy 183,01 eur od 14. decembra 2018 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 12. januára 2019 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 13. februára 2019 do zaplataenia, zo sumy 170,81 eur od 13. marca 2019 do zaplataenia, zo sumy 189,11 eur od 11. apríla 2019 do zaplataenia, zo sumy 30,50 eur od 30. apríla 2019 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Výkonaným dokazovaním zistil, že na základe geometrického plánu č. 51/2007 z 21. júla 2017 bola vytvorená z parcely č. XXX/XX, katastrálne územie U. nová parcela č. XXX/XX o výmere 349 m² - vodná plocha. Z rozhodnutia Okresného úradu Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie zo 4. mája 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2018 zistil, že parcela ktorá sa nachádza na KN C č. XXX/XX, katastrálne

územie U. je vodným tokom. Z listu žalovaného z 9. februára 2017 vyplynulo, že odvodňovací kanál ev. č. 5407 011 001 je objektom vodnej stavby „odvodnenie pozemkov JRD U.“, vybudovanej a uvedenej do prevádzky v roku 1955. Z listu vlastníctva č. XXX, katastrálne územie U. zistil, že žalobca je vlastníkom okrem iných aj parcely č. 622/12 o výmere 349 m², druh pozemku - vodné plochy, spôsob využitia 11, umiestnenie pozemku 2. S poukazom na ustanovenie § 53a zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách uviedol, že z tohto ustanovenia vyplýva, aké povinnosti má vlastník pozemku, na ktorom je hydromelioračná stavba umiestnená, ale tento zákon neobsahuje žiadne ustanovenie upravujúce povinnosť vlastníka pozemku, na ktorom sa nachádza vodná stavba strpieť jej umiestnenie na svojom pozemku bez akejkoľvek náhrady a táto povinnosť nevyplýva ani z ustanovenia § 37, resp. 37a zákona č. 138/1973 Zb., ktorý bol platný a účinný do 31. mája 2002. Bol názoru, že v danom prípade teda nevzniklo zákonné vecné bremeno, ale žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. K námietke žalovaného, že znalecký posudok Technickej univerzity v Košiciach, stavebná fakulta, č. X z 10. januára 2018 je nepoužiteľný pre prejednávajúci spor z dôvodu, že porovnávacie materiály, ktoré boli použité pre vypracovanie znaleckého posudku porovnávacou metódou nie sú aplikovateľné na danú vec, pretože ani jeden z pozemkov sa druhovo nezhoduje s pozemkom parcelné č. XXX/XX, všetky sa nachádzajú v odlišnom katastrálnom území, v zastavanom území obce a diametrálne odlišné je aj ich využitie uviedol, že s touto námietkou sa stotožnil, avšak nakoľko žalovaný nenavrhol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, zo záverov tohto znaleckého posudku vychádzal. K vznesenej námietke premĺčania uviedol, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k parcele, na ktorej sa nachádza odvodňovací kanál až v roku 2014 a žalobca si uplatňuje svoj nárok z titulu bezdôvodného obohatenia (nie z titulu náhrady za vecné bremeno) za dva roky späť od podania žaloby a preto pokiaľ mal žalovaný na mysli, že premĺčacia lehota má plynúť už od vybudovania odvodňovacieho kanála, takáto argumentácia nie je správna. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. júna 2020 sp. zn. 19Co/117/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti potvrdil. V zmysle § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že ustanovenie § 53a zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona č. 372/1999 Z. z. v znení zmien, je nutné konštatovať, že uvedené ustanovenie upravujúce povinnosť vlastníka, na ktorom je hydromelioračná stavba umiestnená a povinnosť a oprávnenia vlastníka hydromelioračnej stavby, nie je možné aplikovať na odvodňovací kanál, ktorý bol postavený v roku 1955, uvedené predpisy totiž nemajú prechodné ustanovenia odôvodňujúce ich možnú aplikáciu pri obmedzení vlastníkov pozemkov stavbami vzniknutými pred účinnosťou týchto zákonov a je nutné vychádzať z toho, že ak z príslušnej právnej úpravy nie je zistiteľné ako sa zákonodarca vyporiadal s intertemporálnym riešením zmeny právneho stavu, je nutné dospieť k záveru o neprípustnosti rektroaktívneho výkladu, to znamená neprípustnosti spätnej pôsobnosti zákona, inak by nemohli byť rešpektované princípy právneho štátu. Súhlasil preto so záverom súdu prvej inštancie, že vecné bremeno v zmysle zákona o vodách v danom prípade nevzniklo. K namietanej výške priznaného finančného nároku žalobcu uviedol, že pokiaľ žalovaný so závermi znaleckého posudku nesúhlasil, bolo povinnosťou žalovaného ponúknuť súdu prvej inštancie taký dôkaz, ktorý by závery znaleckého posudku spochybnil. Bol názoru, že žalovaným predkladané nájomné zmluvy (bez uvedenia dátumu a bez preukázania ich uzavretia) nemohli byť hodnoverným dôkazom spochybňujúcim závery znaleckého posudku. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/53/2009 a 5Cdo/8/2009, v ktorých je prezentovaný názor, že užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, ktorého rozsah je vyjadrený peňažnou sumou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie či prenajatie veci. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, keď súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, keď mal za to, že v danom prípade sa odvolací

súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nakoľko odvolací súd relevantne neodpovedal na jeho odvolacie námietky týkajúce sa nevhodnosti aplikácie úpravy bezdôvodného obohatenia, jednorázovosti náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva a jej premlčania, námietka nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, námietka neprípustnosti presunu dôkazného bremena na žalovaného. Uviedol, že sudy nižších inštancií vo veci rozhodli bez toho, aby sa vysporiadali so skutočnosťou, že žalovaný je len správcom melioračného kanála a nie jeho vlastníkom a teda prípadný majetkový prospech z užívania pozemku nevznikol jemu. Uviedol, že sudy nižších inštancií v rozpore s čl. 4 ods. 2 CSP ako aj s právnou argumentáciou uvedenou v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 128/2014 a R 12/1997 pri posúdení danej veci nepoužili normy čo do obsahu a účelu najbližšie posudzovanej právnej veci, čím sa dopustili omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Za otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená považoval otázku konkrétneho posúdenia právnej povahy oprávnenia vlastníka/správcu hydromalioračnej stavby na užívanie pozemkov a charakteru náhrady zaň (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Uviedol, že otázka, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne je otázka, či uplatnenie náhrady za užívanie pozemku predstavuje zneužitie výkonu vlastníckeho práva a výkonu vlastníckeho práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi by nemala byť priznaná právna ochrana. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že judikatúra, na ktorú žalovaný poukazuje, na danú vec nedopadá. Bol názoru, že žalovaný jasne a zreteľne nešpecifikoval právnú otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v dovolaní neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenie pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou

dovolatela vysvetliť v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaný vyvodzujúc dovolenie z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného i odvolacieho súdu, ktoré sa nevysporiadali s jeho námietkami ohľadom posúdenia jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolatela tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, trpí vadou konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Konanie v tejto časti je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie takej intenzity, ktorá zakladá tak prípustnosť ako i dôvodnosť podaného dovolania.

15. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

16. Princíp dvojinstančnosti, ktorým sa riadi súdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného

plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspôľahlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúvaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúvané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

17. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť rozhodnutia) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe (č. l. 134 bod 3.1) namietal, že stavba, odvodňovací kanál evidenčné číslo 5407 011 001 je vodnou stavbou, avšak nie je vo vlastníctve žalovaného, ktorý má predmetnú stavbu v správe od roku 2002 na základe protokolu č. 41186/PO s tým, že predošlým správcom bol Slovenský vodohospodársky podnik, š. p. Banská Štiavnica. Predmetnú argumentáciu zopakoval vo svojom vyjadrení zo 6. mája 2019 (č. l. 264), v ktorom opäť uviedol, že umiestnenie melioračného kanála je v správe žalovaného a túto skutočnosť zopakoval i na pojednávaní konanom 12. júna 2019. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný počas celého konania namietal svoju vecnú pasívnu legitímáciu. Súd prvej inštancie sa však vo svojom rozhodnutí touto obranou žalovaného v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd sa musí v odôvodnení rozhodnutia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorá nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia popri sebe obstáť, v takom prípade zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú si odvolací súd nevšimol a nedošlo k jej odstráneniu, pokiaľ postupoval podľa § 387 CSP. Dôsledkom vady zmätočnosti konania je vždy (bez ďalšieho) nie len zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí, ale v danom prípade aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, pretože takto vydané rozhodnutia nemožno považovať za správne.

19. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke vád konania namietaných dovolateľom má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdom v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalovaného procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolateľ v ňom dôvodne namieta ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces.

20. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.